

POKLIDNÝ VEČER VE VINOTÉCE

Psal se rok 1947, ve městečku Ding Dong panovala poklidná noc. Obyvatelé malého města na okraji lesa spali jako miminka. Dokonce i Mason, což u něj nebylo moc zvykem. Náhle ho probudil nějaký divný sen, který hned zapomněl. Očima projížděl po neuklizeném pokoji a na zlomek vteřiny absolutně nevěděl, čím je. Když si najednou něco vybavil. Včera toho také hodně vypil. Po náročném týdnu se vínem opravdu nešetřilo a jenom on sám zdolal dvě láhve červeného.

Otočil se na levý bok a okamžitě se hnul svět. Udělalo se mu lehce nevolno. Nasadil tuhý výraz v obličejí a snažil se to všechno rozdýchat. Už párkrát v životě takové kocoviny zažil, navzdory všem marným slibům, které si dával po podobných propitých nocích. *“ Už to není jak před sedmi rokama, měl by ses ovládat, ”* pomyslel si rozmrzele a neprestával se soustředit na to, aby se nepogrcal.

Pokoušel se znovu usnout, ale marně. Musel alespoň zaměstnat mysl, aby na okamžik zapomněl na svůj příšerný stav. Začal tak vzpomínat na včerejší noc, přestože tušil, že některé věci by bylo lépe nevědět. Vybavovaly se mu také krátké útržky různých okamžiků. Pocit hanby u něj vyvolala vzpomínka na nějaký dlouhý nesmyslný rozhovor, který vedl s barmankou. Ale to nebylo zdaleka nejhorší, najednou se mu totiž vybavil Jacob, jak zvrací pod stůl Madison na nové lodičky.

Ležel a přemýšlel snad hodinu. Najednou mu však hlavou proběhlo i něco, co tam opravdu být nemělo. Krev. Tělem mu projela husí kůže. *Pavučina. Ta pavučina na čelním skle,* najednou si začal vzpomínat čím dál víc.

Vylekal se. Vystřelil z postele a pár metrů za sebou vláčel zamotanou peřinu. Už nepotřeboval žádné střízlivění, v tu chvíli byl zcela při smyslech a fit. Hlava byla v zajetí paniky. Ještě nikdy nebyl takhle vyděšený. Rozrazil dveře do garáže.

Zhroutil se v panickém záchvatu na podlahu. Stál tam ten jeho pos*aný černý bavorák s promáčklou kapotou a rozbitým čelním sklem. V mapě pavučiny čelního skla zahlédl kapky zaschlé krve. Roztřásl se. Jak mohl být takový p*čus a jet tím zku*veným autem zpátky. Nadával si a křičel na celé město.

Obešel auto a prohlížel si další škody. Chvilí stál a sledoval svůj poničený vůz. Rozbité pravé zpětné zrcátko, pomačkaná kapota a přes celé čelní sklo pavučina jako k*áva. Až se divil, že přes ni vůbec něco viděl. Rozhodně něco smetl.

Chvěly se mu ruce, když otvíral odemčené auto. Naklonil se dovnitř. Překvapil ho velmi podivný puch. Rychle přešel pohledem po interiéru. Panika ho zachvátila na místě. Tělem mu prolétla ještě větší husina než před tím. Srdce mu zběsile bušilo. Zalapal po dechu a nekontrolovatelně se roztřásl. Nemohl ze sebe vydat ani hlásku.

Na zadních sedadlech ležel drobnější muž ve značkovém oblečení. Hlavu a pravou ruku vytočenou do podivného nepřirozeného úhlu. Zaslá krev v obličejí. Zíral přímo na něj prázdným hororovým pohledem.

Udělal krok vzad. Něco v něm velelo: *„Zdrhej, schovej se a už nikdy se nevracej!”* Opatrně zabouchl dveře u řidiče. Najednou se mu nepatrně ulevilo, jako by nic uvnitř toho zavřeného auta neexistovalo.

Vběhl do obývacího pokoje a začal zmatkovat. Nedokázal být chvíli v klidu. Přecházel po pokoji v kruzích a zoufale přitom nadával. V tomto stavu vydržel snad hodinu, než mu situace začala docházet. Zabil člověka. Prostě ho zabil. Možná měl rodinu a někdo pro něj bude brečet. Někomu bude chybět.

O pár hodin později byl zase opilý. Rozvalený na pohovce, flašku JD se v pravé a ovladač v levé ruce. Přepínal kanály, ale na žádné nic nedávali. *Cvak, cvak, cvak, TV Nova: „Pohřešuje se osmačtyřicetiletý podnikatel Noah Fletcher,“* na obrazovce vyskočila fotografie obličeje muže, který právě ležel v garáži.

„Z vinotéky U Hermíny odešel chvíli po půl druhé ráno. Domů, kde na něj čekala přítelkyně a čtrnáctiletá dcera, však už nepřišel.. Policie dnes celý den pátrá po jakýchkoli stopách.“

Nemohl to dál poslouchat, rychle na sebe hodil nějaké oblečení a vyběhl ven. Běžel k nedalekému parku, u první lavičky se musel zastavit a vydechnout. Náhle uviděl svého kamaráda, s kterým byl minulou noc ve vinotáce. Jacob ho poznal hned a přišel se za ním přivítat: *„Zdár, ty stará pochvo! Já už myslel, že ležíš někde mrtvej.“*

„Proč bych měl ležet někde mrtvej?“ asi věděl, na co naráží, ale i tak se ho musel zeptat.

„Tak, to jak jsi se včera vožral? To bylo něco panečku, to ti povím. Jako nevěřil jsem, že vůbec vstaneš z té židle, ale tys jel i tím autem!“

„A jel jsem sám? Mám totiž totální vokno.“ samozřejmě, že si hodně věcí vybavuje obzvlášť tohle, ale nemohl mu hned říct, že to napálil do nějakého muže.

„Hej, přemlouval jsi tam snad všechny, ale nikdo neměl odvalu s tebou jet. Pravdou je, co si tak vybavuju, že ještě nějaké borec z vedlejšího stolu odcházel hnedka po tobě.“

„To ne e“ nemohl si dopustit, že by to mohl být zrovna ten muž, který mu právě leží v garáži.

„No fakt hej, myslím, že zrovna včera o někom ve zprávách mluvili, že šel z té vinotéky a nevrátil se. Ale to musel být nějaký deb! úplně na sra*ky, aby netrefil domů.“*

*„A dop*dele, dop*dele!“* vykřikl. Ani se nerozloučil a utíkal domů.

Vběhl zpět do garáže, něco ho ale zarazilo dřív, než to co následovalo. Byly otevřené dveře. Že by nechal odemčeno a jen tak utekl? To není možné, tohle nikdy nedělal, takový on není. *Určitě bylo zavřeno a zamčeno, tím jsem si jistý,* pomyslel si. To ale nebylo to nejhorší, šel k autu, aby se ujistil, že muž je ve stejné poloze na svém místě. Opak byl pravdou. Muž nebyl ani ve stejné poloze, ani na zadním sedadle! *„Obživil? Někdo ho odnesl? To by však znamenalo, že někdo zjistil, že jsem to byl já!“* brblal si pro sebe.

Ve chvíli, kdy propadl panice, před jeho garáží nastupovala zásahovka. Najednou uslyšela výstřel a okamžitě bez jakékoli formace vběhla dovnitř. Pistoli měl u sebe už od té noci, co byli ve vinotáce. Když viděl, že tělo muže není v autě, věděl, co by následovalo vězení, soudy.. Ale co by ho trápilo nejvíc, kdyby se musel přiznat mámě, že řídil opilý. A raději, než by si ji vyslechl, tak se zastřelil.

Policisté byli zmatení. Nečekali na Masona, byli tam kvůli sousedovi, který dlouhodobě psychicky týral svoji dceru.

Jeden z policistů ihned volal záchranku, ale už bylo pozdě, Masonovi nebylo pomoci. Zjišťovali, proč se vůbec zastřelil. Prohledali celou garáž. Po hodině a půl našli zabalené tělo mrtvého muže v pytli na brambory hozené za zimními pneumatikami. Které schovala Masonova matka. Potřebovala totiž nutně odjet, a jak nastupovala do auta, uviděla zohavené tělo muže. Chtěla synovi pomoci a schovala ho. Doma čekala až se vrátí z parku, ale syna se už nedočkala.

Dne 22.3. 1947 se konal pohřeb Noah Fletcher (48let). Den na to 23.3. 1947 byl pohřeb Masona Williama (19 let).